

PROGRAMA DE MÀ

Orquestra Filharmònica de Tòquio, Vengerov & Chung —*La consagració de la primavera* de Stravinsky

Palau 100

Dijous, 6 de novembre de 2025 – 20 h

Sala de Concerts

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

ASSOCIACIÓ
**ORFEO
CATALÀ**

**Ajuntament
de Barcelona**
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

GOBIERNO
DE ESPAÑA

MINISTERIO
DE CULTURA

INSTITUTO NACIONAL DE
LAS ARTES ESCÉNICAS Y DE LA MÚSICA

Compromís amb el medi ambient:

EMAS
GESTIÓ AMBIENTAL
ISO 14001

BIOSPHERE
SUSTAINABLE LIFESTYLE

Membre de:

EUROPEAN
CONCERT HALL
ORGANISATION

Programa

Maxim Vengerov, violí

Orquestra Filharmònica de Tòquio

Myung-Whun Chung, director

I

Piotr Ílitx Txaikovski (1840-1893)

Concert per a violí i orquestra, en Re major, op. 35

Allegro moderato

Canzonetta: Andante

Allegro vivacissimo

II

Igor Stravinsky (1882-1971)

La consagració de la primavera

Part I. Adoració de la Terra

Introducció

Els auguris de la primavera (dances de les adolescents) (*Les augures printaniers, dances des adolescentes*)

Joc del rapte (*Jeu du rapt*)

Rondes primaverals (*Rondes printanières*)

Joc de les tribus rivals (*Jeu des cités rivales*)

Processó del savi (*Cortège du sage*)

El savi (*Le sage*)

Dansa de la Terra (*Danse de la terre*)

Part II. El sacrifici

Introducció

Cercles misteriosos de les adolescents (*Cercles mystérieux des adolescentes*)

Glorificació de l'elegida (*Glorification de l'élue*)
Evocació dels ancestres (*Évocation des ancêtres*)
Acció ritual dels ancestres (*Action rituelle des ancêtres*)
Dansa del sacrifici (L'elegida) (*Danse sacrale [L'élue]*)

Durada del concert:

Primera part, 45 minuts | Pausa de 20 minuts | Segona part, 40 minuts.

La durada del concert és aproximada.

#simfònica #músicauniversal #gransfigures #palaujove

Dona'ns suport

Ajuda'ns a
millorar
la vida de les
persones a través
de la música,
la cultura i
el patrimoni.

Suma't al projecte!

Poema

Pancratium maritimum

com quan en una nit de juliol
emergeix a la sorra un lliri de mar en silenci discretament
signant el miracle del bulb que floreix a la platja
amb tot aquest esforç descomunal per un dia de vida
només per viure un dia aquesta vida

així voldria jo una biografia

Mireia Calafell

Si una emergència (Proa Edicions, 2024)

Palau de la Música Catalana

Palau 100

musicAeterna & Currentzis / Fujita, Royal
Philharmonic Orchestra & Petrenko /
Vengerov, Orquestra Filharmònica de
Tòquio & Chung / Orquestra Simfònica
de la Ràdio de Baviera & Rattle / Pahud,
Orquestra Simfònica de l'SWR de Stuttgart
& Roth / Seong-Jin Cho, London Symphony
Orchestra & Nosedá / West-Eastern Divan
Orchestra & Mehta / Balhassar Neumann
& Sow / Soltani, Orquestra Simfònica
d'Islàndia & Ollikainen / Janine Jansen
& Camerata Salzburg / Budapest Festival
Orchestra & Fischer / Orfeó Català,
Staatskapelle Dresden & Gatti

Temporada 2025–2026

Entrades i abonaments ja a la venda

Et cal saber...

Qui en són els protagonistes?

Piotr Ílitx Txaikovski (Vótkinsk, 1840-Sant Petersburg, 1893): Figura cabdal del Romanticisme europeu, va excel·lir en la composició simfònica i en ballets que han esdevingut universals (*El trencanous*, *La bella dorment* i *El llac dels cignes* en són alguns dels més destacats). La seva música, d'intensa emotivitat, reflecteix les turbulències d'una vida marcada per la incomprensió i el tabú social envers la seva homosexualitat.

Igor Stravinsky (Oranienbaum, 1882-Nova York, 1971): Alumne de Rimski-Kórsakov, va transitar del nacionalisme rus a les avantguardes, tot esdevenint una figura essencial de la música del segle XX. A París va viure l'efervescència de les noves tendències i va compondre per a Diaghilev diversos ballets, com *La consagració de la primavera*, que el 1913 va causar escàndol en la seva estrena al Théâtre des Champs Élysées.

Maxim Vengerov (Novossibirsk, 1974): A més de director i docent, és considerat “*un dels millors violinistes del món*” per la reputada emissora britànica Classic FM. El seu mentor va ser el famós violoncel·lista Mstislav Rostropóvitx.

Myung-Whun Chung (Seül, 1953): Pianista en primera instància, es va formar en direcció a la Juilliard School. Ha dirigit orquestres com la Filharmònica de Berlín o la Filharmònica de Los Angeles. Recentment ha estat anomenat director musical del Teatro alla Scala de Milà, càrrec que ocuparà a partir del 2027 succeint Riccardo Chailly.

Orquestra Filharmònica de Tòquio (fundada el 1911): És considerada l'orquestra més prestigiosa del Japó i, des del 2016, té Myung-Whun Chung com a director honorari.

A què he de parar atenció?

Totes dues obres contenen elements del folklore rus. El *Concert per a violí* té un primer moviment extraordinàriament llarg amb un final conclusiu molt brillant.

Txaikovski requereix un virtuosisme extrem al solista de violí. El segon moviment és un tema més líric (“Canzonetta”), mentre que el tercer moviment és un “Finale” (*allegro vivacissimo*), en què, novament, el paper del violí és preponderant i on l’aroma folklòrica és molt més evident, amb un tema trinat molt bohemí.

En el cas del ballet de Stravinsky, comença amb un tema de reminiscències ancestrals donant el protagonisme al fagot i a la secció de vent-fusta, per recrear un inici de dia primaveral, amb el cant dels ocells, en un guirigall polirítmic i politonal molt confús. Stravinsky fa servir agressius i insistents canvis de compàs i accentuació, i dissonàncies que mantenen l’oient contínuament en tensió. L’obra recrea el ritu de sacrifici d’una donzella a l’inici de la primavera, tot evocant una tradició de l’antiga Rússia. Diaghilev, amb els seus Ballets Russos, en va fer la coreografia.

Quines són les claus del concert?

Dues obres icòniques de Piotr Íltx Txaikovski i Igor Stravinsky ocupen el programa d’aquest concert. Dos compositors russos de diferents períodes, però que, cadascun a la seva manera, van resultar innovadors, però també incompresos en un primer moment. Tant el *Concert per a violí i orquestra en Re major, op. 35* com *La consagració de la primavera* van tenir estrenes desafortunades.

El *Concert per a violí i orquestra* de Txaikovski va ser rebutjat per diversos violinistes en considerar-lo “intocable”, i l’estrena no va tenir els assajos necessaris per garantir-ne l’execució adequada. El cas de *La consagració de la primavera* és el d’una música que mai ningú havia pensat que podia existir –ni tan sols els músics de l’orquestra que la van estrenar, que en algun cas van desertar per incapacitat de tocar la partitura–, i molt menys un públic que no estava preparat per rebre una música radicalment punyent per a les oïdes. Això no obstant, totes dues obres formen part actualment del repertori canònic de la música clàssica.

Sabies que...

Vengerov toca amb un violí Kreutzer-Stradivari del 1727.

La Filharmònica de Tòquio és l’orquestra més antiga del Japó, fundada el 1911.

L'arquitectura del Palau de la Música Catalana –“*un jardí de pedra*”– també és una “consagració de la primavera”, amb les seves decoracions inspirades en la natura i amb un estil, el Modernisme, coincident en el temps amb la creació i estrena de l'obra de Stravinsky.

Connecta't a Palau Digital!

Concerts i continguts divulgatius
exclusius disponibles gratuïtament
a palaudigital.cat

Veure ara

Comentari

Tot i que el *Concert per a violí* de Piotr Ílitx Txaikovski és actualment un dels cinc concerts més interpretats del repertori, només per darrere dels de Brahms, Mendelssohn, Beethoven i Sibelius, l'obra va trigar a veure la llum.

El març del 1878 Txaikovski es refugia a Suïssa, concretament a la localitat de Clarens, a la vora del llac Léman. Necessita pau i tranquil·litat després del fracàs del seu matrimoni amb Antonina Miliukova, un casament forçat que intentava amagar l'homosexualitat del compositor. A Suïssa no està sol. L'acompanyen el seu germà Módest i el jove violinista Josef Kotek, amb qui té una relació molt propera. En poques setmanes enllesteix el que serà el seu únic concert de violí, una obra en la qual Kotek tindrà un paper decisiu, ja que serà de gran ajuda per al compositor – que no era violinista – a l'hora d'elaborar les parts solistes de la peça. El concert quedarà enllestit en poques setmanes.

En un principi Txaikovski va pensar en Leopold Auer, prestigiós solista i pedagog del violí, com a dedicatari i intèrpret de l'estrena. Però Auer va trobar la partitura massa difícil i va declinar la proposta, fet que va endarrerir la primera audició de l'obra. Finalment, el violinista rus Adolf Brodsky estrenarà el concert a Viena, el 4 de desembre de 1881, al costat de l'Orquestra Filharmònica de Viena, dirigida per Hans Richter. Des d'aleshores Brodsky es convertirà en el gran ambaixador de l'obra, que va interpretar en nombroses ocasions, i Txaikovski li va dedicar definitivament a ell el concert.

L'obra no va ser ben acollida per la crítica. Eduard Hanslick, el crític musical més influent de Viena, va carregar amb duresa contra el *Concert* qualificant-lo de “*llarg i pretensions*”, va definir l'últim moviment com a “*indecent*” i que “*això no és tocar el violí, sinó rascar-lo i esgarrapar-lo*”. Una crítica que Txaikovski mai va oblidar.

Amb el temps, però, el *Concert* s'ha convertit en una obra molt estimada, tant pels violinistes com pel públic. És un *Concert* exigent per al solista –que ha de ser extremadament virtuós–, que combina moments delicats amb d'altres de força i passió. El primer moviment destaca per la seva expressivitat i lirisme. El segon, més íntim, té un caràcter melancòlic, mentre que el tercer és festiu i rítmic, i evoca les danses populars russes.

Igor Stravinsky va tenir la idea de compondre el ballet *La consagració de la primavera* mentre escrivia *L'ocell de foc* –el seu primer ballet– cap al 1910. “*Vaig veure al meu somni l'escena d'un gran ritual pagà: savis ancians asseguts en cercle observaven com una jove ballava fins a morir. La sacrificaven per obtenir el favor dels déus de la primavera*”.

El coreògraf Vàtslav Nijinski, el dissenyador Nicholas Roerich (responsable de l'escenografia i el vestuari originals) i l'empresari Serguei Diaghilev, van unir-se a Stravinsky per crear una obra totalment nova, trencadora en tots els sentits. París, aleshores capital cultural d'Europa, va ser l'escenari ideal per a aquesta revolució artística, que va sacsejar els fonaments del llenguatge musical de l'època. L'estrena, el 29 de maig de 1913, al Théâtre des Champs Élysées, va acabar en un dels escàndols més sonats de la història de la música. El públic, desconcertat, es va dividir entre la fascinació i la perplexitat, enmig de crits, burles i fins i tot baralles a la platea. A la sala, s'hi congregava l'elit cultural de la capital francesa, amb la presència destacada de músics, escriptors, artistes i intel·lectuals del moment. Entre els compositors assistents hi havia noms tan il·lustres com Ravel, Debussy, Saint-Saëns o Dukas. Mentre que Ravel i Debussy van expressar una gran admiració pel llenguatge sonor innovador de Stravinsky, Saint-Saëns s'hi va mostrar obertament contrariat. També hi eren figures com Jean Cocteau i Pablo Picasso, testimonis d'aquell moment històric en què una nova era artística naixia amb la força d'un terratrèmol sonor. Claude Debussy en una carta a Stravinsky li dirà temps després: “*La consagració m'encisa com un espantosament bell malson... em causa una impressió terrorífica impossible de restaurar*”.

Musicalment, Stravinsky trenca amb les convencions del passat. Ja des del fagot solista del començament, que toca en un registre inusualment agut, s'anuncia un món sonor desconegut. Aquesta melodia, extreta d'una cançó popular lituana, sona estranyament antiga i alhora radicalment nova. El tractament instrumental és extremadament exigent: Stravinsky demana als músics que arribin als límits tècnics i expressius dels seus instruments. Encara avui, més de cent anys després de l'estrena, *La consagració de la primavera* continua sent un repte majúscul per a qualsevol orquestra.

El tractament del ritme és probablement el més revolucionari de l'obra, amb patrons repetitius, irregularitats i una energia primitiva que recorda rituals ancestrals. Stravinsky manipula l'orquestra com si fos un gran instrument de percussió, i en fa emergir textures complexes superposant tonalitats i ritmes. Tot això desemboca en moments de gran intensitat rítmica i dinàmica, com la

coneguda “Dansa sagrada”, que tanca el ballet, on la noia escollida balla fins a la mort en un clímax salvatge.

Stravinsky crea, amb *La consagració*, un llenguatge propi que obre la porta a la modernitat musical i amb el temps esdevindrà un referent no només en el món clàssic, sinó també en altres àmbits, com la música de cinema, el jazz, el rock progressiu, la música minimalista o l'electrònica.

La consagració de la primavera no és només una obra musical, és una experiència sensorial i emocional. Sacseja l'oient, el transporta a un món salvatge i primigeni, on el ritme, el so i l'energia vital s'imposen a qualsevol noció de bellesa tradicional. Una obra que continua sent, més d'un segle després, tan fascinant, incòmoda i hipnòtica com el dia de l'estrena.

Bon concert!

Pere-Andreu Jariod, divulgador musical

Palau de la Música Catalana

Mirades del Palau

Redescobreix la joia modernista de
Domènech i Montaner

Compra la teva visita a:
palaumusica.cat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

Amb la col·laboració de:

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

inaem

Biografies

Maxim Vengerov, violí

© Davide Cerati

Universalment reconegut com un dels músics més excepcionals del món, i sovint considerat el millor intèrpret de corda en actiu, Maxim Vengerov és una figura destacada del panorama musical internacional.

Nascut l'any 1974, va començar carrera com a violinista solista als cinc anys. Va guanyar els concursos internacionals Wieniawski i Carl Flesch als deu i quinze anys, respectivament. Es va formar amb Galina Tourchaninova i Zakhar Bron, va fer la seva primera gravació als deu anys i posteriorment va enregistrar per a segells de prestigi: Melodia, Teldec, Deutsche Grammophon i Warner. Ha estat guardonat amb diversos premis, incloent-hi un Grammy i el premi Artista de l'Any de «Gramophone».

L'any 2007, seguint les passes del seu mentor, el desaparegut Mstislav Rostropóvitx, i de Daniel Barenboim, va començar la seva trajectòria com a director d'orquestra. El 2010 va ser nomenat primer director principal de la Gstaad Festival Orchestra.

El gener del 2020 Vengerov es va convertir en el primer artista resident en solitari de Classic FM i va llançar una nova gravació del *Concert per a violí* de Txaikovski,

amb el director Myung-Whun Chung i l'Orchestre Philharmonique de Radio France, acompanyada d'obres de Saint-Saëns i Ravel, així com una gravació en directe del recital al Carnegie Hall l'octubre del 2018.

Entre els seus èxits recents destaquen l'obertura de la temporada de l'Orchestra Filarmonica della Scala amb el mestre Chailly, així com l'obertura del Festival Internacional de Música de Shanghai amb Christoph Eschenbach. Vengerov també va celebrar els seus quaranta anys als escenaris amb un concert al Royal Albert Hall amb entrades exhaurides, interpretant tant el *Concert per a violí* com el *Doble Concert* de Brahms, i ha fet gires de recitals per tot el món.

Amb motiu dels seus cinquanta anys, està oferint un cicle de tres anys titulat Perspectives al Carnegie Hall, amb més de dotze concerts. Aquest cicle començarà al novembre 2024 amb la interpretació de tots els *Concerts* de Mozart i culminarà l'any 2027 amb la integral de *Sonates* de Beethoven amb Martha Argerich. Durant aquest projecte també actuarà amb destacats músics de cambra, com Evgeny Kissin, Yefim Bronfman i Martha Argerich.

Una de les grans passions de Vengerov és l'ensenyament i el foment del talent jove. Ha ocupat diversos càrrecs docents arreu del món, incloent-hi la Universitat Mozarteum de Salzburg i la Royal Academy i Royal College of Music de Londres. L'any 2018 es va convertir en Ambaixador de Bona Voluntat de l'escola Musica Mundi –una institució única que dona suport a joves talents– i, amb la voluntat de fer l'ensenyament musical més accessible, va llançar la seva pròpia plataforma d'ensenyament en línia el gener del 2021: www.maximvengerov.com

Vengerov ha rebut nombrosos premis, com el Grammy a la millor interpretació instrumental solista i el Premi Crystal del Fòrum Econòmic Mundial l'any 2007, que reconeix artistes que han utilitzat el seu art per millorar el món. També ha estat condecorat amb l'Orde de Cavaller pel Palau de Montecarlo, on resideix.

Toca, entre altres instruments, el famós violí ex-Kreutzer Stradivari (1727).

Orquestra Filharmònica de Tòquio

© Takafumi Ueno

L'Orquestra Filharmònica de Tòquio (també denominada Tokyo Phil) celebra aquest 2025 el 114è aniversari com a primera orquestra simfònica del Japó. Amb aproximadament 160 músics, ofereix habitualment concerts simfònics i representacions d'òpera. L'orquestra s'enorgulleix d'haver nomenat el mestre Myung-Whun Chung, que la dirigeix des del 2001, com a director musical honorari; el mestre Andrea Battistoni, com a director principal, i el mestre Mikhail Pletnev com a director convidat especial. A més a més, molts músics de renom internacional han actuat amb la Tokyo Phil.

Present sovint a les sales més prestigioses de Tòquio, com el Suntory Hall, Bunkamura Orchard Hall i Tokyo Opera City Concert Hall, ha consolidat la seva reputació mundial gràcies als cicles de concerts d'abonament, a les col·laboracions regulars amb l'òpera i el ballet del New National Theatre de Tòquio (NNTT), i a una agenda plena i sempre sol·licitada, tant al Japó com a l'estranger. Aquesta activitat inclou emissions amb la cadena NHK, diversos programes educatius i gires internacionals.

La Tokyo Phil manté col·laboracions amb el Bunkamura Orchard Hall, el districte de Bunkyo a Tòquio, la ciutat de Chiba, Karuizawa (a la prefectura de Nagano) i la ciutat de Nagaoka (a Niigata), així com un acord de cooperació amb la ciutat de Kariya (a Aichi). L'orquestra també actua en regions fora de Tòquio i participa activament en programes d'intercanvi cultural i educatiu.

L'any 1973, l'Orquestra Filharmònica de Tòquio va actuar a l'estranger per primera vegada amb set concerts en quatre països del Sud-est Asiàtic. El 1984 va realitzar la seva primera gira europea amb vint-i-vuit actuacions en set països. Des de llavors ha dut a terme tres gires europees, amb gran acollida, i nombroses gires asiàtiques, tot consolidant-se com una orquestra emergent de prestigi internacional.

Ha rebut nombrosos premis i reconeixements, entre els quals destaquen el Premi Ongaku No Tomo Sha (1984), Premi del Festival d'Art de l'Agència per a Afers Culturals (1986) i Gran Premi del Festival d'Art (1995). A més, ha estat designada com una de les organitzacions participants al Programa Especial per a la Creativitat Artística de l'Agència per a Afers Culturals del Japó.

Tot i que rep freqüentment el Premi del Festival Nacional d'Arts de l'ACA al Japó, les seves gravacions també han estat molt ben valorades a nivell internacional. El 2021 va rebre el premi Opus Klassik en la categoria simfònica (segles XX-XXI), i el 2022 va ser guardonada amb el premi de la fundació Mitsubishi UFJ Trust and Banking Corporation for the Arts. Aquest guardó, atorgat per vintena vegada, reconeix la contribució destacada a la cultura i les arts.

Història de la Tokyo Phil

Va ser fundada a Nagoya l'any 1911 i és l'orquestra amb més història i tradició del Japó. El 1938 va traslladar la seu a Tòquio, on va jugar un paper clau en la introducció de l'òpera al públic japonès, sota la direcció del mestre Manfred Gurlitt (1890-1972), que en va ser el director principal.

Després de la Segona Guerra Mundial l'orquestra es va convertir en una entitat completament independent i va adoptar el nom actual: Orquestra Filharmònica de Tòquio (Tokyo Phil).

A més dels concerts habituals, va continuar centrant-se en la interpretació d'òperes i ballets, i va participar activament en programes de ràdio i televisió amb la cadena pública NHK. Des del 1997, la Tokyo Phil és l'orquestra resident habitual del New National Theatre de Tòquio.

L'any 1999, el desaparegut Norio Ohga, aleshores president de Sony Corporation, va ser nomenat president de l'orquestra. El 2001, amb la voluntat de créixer encara més, la Tokyo Phil es va fusionar amb la Shinsei Japan Symphony Orchestra.

Aquell mateix any, el mestre Myung-Whun Chung va ser nomenat assessor artístic especial de la Tokyo Phil, tot iniciant-se una estreta i duradora relació que encara continua.

Després de la mort de Norio Ohga l'any 2011, Ryoji Chubachi (vicepresident i director executiu de la Sony Group Corporation) va assumir la presidència de l'orquestra, i Hiroshi Mikitani (fundador, president i CEO del grup Rakuten) en va esdevenir el president del Consell Directiu.

L'any 2011 la Tokyo Phil va celebrar el seu centenari com a primera orquestra simfònica del Japó. El 2012 va oferir un concert especial del centenari al Suntory Hall, dirigit per Myung-Whun Chung.

El març del 2014 la Tokyo Phil es va convertir en un fenomen global gràcies a la gira mundial del centenari, que la va portar a Nova York, Madrid, París, Londres, Singapur i Bangkok.

El desembre del 2015 va oferir concerts de la *Simfonia núm. 9* de Beethoven a Seül i Tòquio sota la batuta de Myung-Whun Chung, amb la participació conjunta de la Seoul Philharmonic Orchestra, en commemoració del cinquantenari de la normalització de les relacions entre el Japó i Corea del Sud.

Aquest 2025 la seva agenda inclou l'actual gira europea amb el mestre Myung-Whun Chung.

Abans de la pandèmia de la COVID-19, la Tokyo Phil tenia fins a 450 actuacions anuals. Tanmateix, durant els moments més durs de la pandèmia va aturar completament l'activitat –sense concerts, assajos ni gires– durant cent dies. Superades les restriccions per viatjar, l'orquestra va reprendre les gires internacionals a partir del 2024.

Myung-Whun Chung, director musical honorari

© Takafumi Ueno

La llarga i destacada carrera musical de Myung-Whun Chung té com a fita més recent el nomenament de director musical designat del Teatro alla Scala (a partir del 2027). És el primer *direttore emeritus* de la Filarmonica della Scala de Milà, el primer director principal convidat de la Staatskapelle de Dresden, director musical honorari de l'Orquestra Filharmònica de Tòquio i de l'Orchestre Philharmonique de Radio France. El mestre Chung també és el director artístic del nou Opera i Sala de Concerts de Busan, a Corea del Sud, que va celebrar el festival inaugural el juny del 2025.

A l'Orquestra Filharmònica de Tòquio (TPO), el mestre Chung va exercir com a assessor artístic especial entre el 2001 i el 2010, i com a director honorari del 2010 al 2016. El setembre del 2016 va ser-ne nomenat director musical honorari.

Manté un fort compromís amb l'educació de les noves generacions i amb la promoció de la pau –especialment a l'Àsia– mitjançant diverses activitats musicals. És Ambaixador de Bona Voluntat d'UNICEF des del 2008.

La temporada 2025-26 del mestre inclou una àmplia gira internacional amb la Filarmonica della Scala, Filharmònica de Tòquio i Staatskapelle de Dresden, el *Requiem* de Verdi amb l'Accademia Nazionale di Santa Cecilia, així com setmanes simfòniques amb les orquestres amb què té càrrecs oficials. Com a director musical designat de La Scala, dirigirà *Carmen* de Bizet, i es retrobarà amb la Filarmonica en

un programa simfònic que inclourà la direcció des del piano del *Triple Concert* de Beethoven i la *Simfonia núm. 4* de Brahms.

El mestre Chung també ha ocupat els càrrecs de director musical de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Saarbrücken, director principal convidat del Teatro Comunale de Florència, director principal de l'Orchestra dell'Accademia Nazionale di Santa Cecilia a Roma i director musical de l'Opéra de París-Bastille.

El mestre Chung ha rebut nombrosos premis, com ara el títol de Commandeur de la Légion d'Honneur de França, Commentatore dell'Ordine della Stella d'Itàlia, Premi Abbiati per la seva direcció destacada a La Fenice de Venècia, i el Keumkwan, el màxim guardó cultural del govern de Corea.

Formació

Orquestra Filharmònica de Tòquio

Director musical honorari

Myung-Whun Chung

Director titular

Andrea Battistoni

Directors llorejats

Tadaaki Otaka

Kazushi Ono

Dan Ettinger

Director convidat

Mikhail Pletnev

Director associat

Min Chung

Director honorari vitalici

Kazuo Yamada

Director honorari i membre vitalici

Norio Ohga

Concertinos

Kaoru Kondo

Akihiro Miura

Masanobu Yoda

Concertino assistent

Natsumi Tsuboi

Violins I

Saori Koike☆

Namo Sakakibara☆

Yoshiko Hiratsuka☆

Yoshiyuki Asami

Eri Urata

Keiko Kagesawa

Hikaru Kato

Masaaki Sakaguchi

Saku Suzuki

Akino Takada

Hideko Tanaka

Mitsuko Tochimoto

Miki Nakazawa

Hiroko Nakamaru

Ikumi Hirosawa

Satoko Hirota

Misako Fujise

Violins II

Masayoshi Fujimura◎

Masayuki Miyakawa◎

Mayuko Takase☆

Chigusa Ishihara

Machiko Idehara

Kei Ota

Rie Kasai

Mieko Sato

Yuuka Hondo

Yuko Yamashiro

Tomoko Yoshida

Akiko Yoshinaga

Suwako Wakai

Minako Watanabe

Violes

Koichi Komine◎

Sachiko Suda◎

Daisuke Kato○

Yui Imagawa☆

Aya Sugiura☆

Chie Ito
Ayako Okayasu
Mariko Sowa
Eiko Takahashi
Keisuke Nakajima
Tazuko Hirumi
Atsuko Furuno
Naoko Murakami
Masaharu Morita

Violoncelles

Hiroyuki Kanaki◎
Makoto Hattori◎
Tatsuki Watanabe◎
Misaki Kurokawa☆
Masashi Korai☆
Go Ishikawa
Mao Ouchi
Tetsu Ota
Takehide Kikuchi
Yoshinobu Sasaki
Yoko Hasegawa
Fuzuki Watanabe

Contrabaixos

Yumeji Kataoka◎
Iwahisa Kuroki◎
Kayano Ogasawara
Yoshiteru Okamoto
Ryota Oguri
Maya Kumagai
Masahiko Sugawara
Tomomi Tanabe
Motomasa Nakamura

Flautes

Yuya Kanda◎

Kazushi Saito◎
Yanami Sakahashi

Oboès

Bunkichi Arakawa◎
Masashi Satake◎
Madoka Yoshino◎
Ayaka Okamura
Maki Sugimoto
Sayaka Wakabayashi

Clarinets

Tomomi Kubota◎
Alessandro Beverari◎
Li-Ling Lee◎
Fumie Kuroo
Sakura Torigata
Naoki Hayashi

Fagots

Akari Kono◎
Young-Jin Choe ◎
Atsuko Hirohata◎
Hiromi Imura
Yumi Kikkawa
Junichi Mori

Trompes

Yusuke Saito◎
Takanori Takahashi◎
Shu Ohigashi
Hisaki Ogura
Shunsuke Kimura
Toshiki Sato
Eiko Taba
Satoshi Tsukada
Maki Toyoda

Yuya Nishikawa
Kenji Yamanouchi

Trompetes

Shuichi Kawata◎
Ryo Noda◎
Toshihiro Furuta◎
Masahiko Sugiyama
Ayako Minowa

Trombons

Himeko Tsuji◎
Izumi Nakanishi◎
Hiroshi Ishikawa
Masaaki Goka
Keisuke Fujita
Masahiro Yamauchi

Tubes

Tetsuya Otsuka
Shin Ogino

Timbales i percussió

Ryoto Okabe◎
Takuro Shiota◎
Takanori Akita
Tatsushi Kimura
Kaori Takaba
Yuki Nakamura
Kikuko Nawata
Yuko Funasako
Harumi Furuya

Arpes

Ayano Kaji
Midori Tajima

Arxiver

Yuka Tsukamoto

Maya Yanase

Director escènic

Hiroshi Inaoka

Atsushi Ota

Hiroshi Furuya

©Solista

○Subprincipal

☆Vorspieler

També et pot interessar...

Palau 100

Dimecres, 18.03.26 – 20 h

Sala de Concerts

—*L'ocell de foc* de Stravinsky

Orquestra Simfònica d'Islàndia

Kian Soltani, violoncel

Eva Ollikainen, directora

J. Sibelius: *La filla de Pohjola*

E. Elgar: *Concert per a violoncel i orquestra, en Mi menor, op. 85*

A. Thorvaldsdottir: *Archora*

I. Stravinsky: *Suite de L'ocell de foc*

Preus: de 18 a 68 euros

Mecenes d'Honor

Agrolimen

GRUP
euromadi

Sabadell
Fundació

Santander
Santander
Fundación

Damm
Fundació

Fundació "la Caixa"

HAVAS

isp
Inversiones y Servicios Publicitarios

Limak

Fundació
Grup Farmacèutic
Salvat

The Nando and Elsa Peretti Foundation

Mecenes Protectors

Agbar

artyplan

CASA SEAT

CATALONIA
HOTELS & RESORTS

COL·LEGI DE FARMACÈUTICS DE BARCELONA

CONTROL
GROUP

DES
Eventi y Spettacoli S.L.

endesa

eurofragance

exea impact

The Puig Family
Foundation

factorenergia

Fundació FLUIDRA
Llegat Joan Planes

FUNDACIÓ Gandara

Fundación Dvesta

repsol
fundación

Gramona

GVC Gaesco

mesoestetic
40th anniversary | 1985 - 2025

MITSUBISHI ELECTRIC
Changes for the Better

moventia

Nestlé

Telefónica

Mecenes col·laboradors

ac marca
Advancing in Care

aena
aeroports per a tu

CARDONER
GROUP

Coca-Cola

camins.cat

Deloitte

eurofirms
People first

FC BARCELONA

hp

REIG JOFRE

savills

sesé

Mitjans Col·laboradors

ara

EL PAÍS
SEIZ CATALUNYA

el Periódico

EL PUNT AVUI

FGC
Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya

L'AVANGUARDIA

EUROPA FM

RAC1

SÀPIENS

3 CATALUNYA RÀDIO

theNEW BARCELONA POST

TMB
Transports Metropolitans de Barcelona

Col·laboradors

Armand Basi – Ascensors Jordà – Bagués-Marsiera Joiers – Balot Restauració – Caixa Enginyers – Calaf Grup – CECOT – Colonial – Fundació Castell de Peralada – Fundació Metalquímia – Gómez-Acebo & Pombo – Helvetia Compañía Suiza S.A. de Seguros y Reaseguros – Illy – Quadis – Saba Infraestructures, S.A. – Saret de Vuyst Travel – Scasi Soluciones de Impresión S.L. – Soler Cabot – Veolia Serveis Catalunya

Benefactors d'Honor

Professor Rafael I. Barraquer Compte – Mariona Carulla Font – M. Dolors i Francesc – Pere Grau Vacarissas – Maria José Lavin Guitart – Marta Mora Raurich – M^a. del Carmen Pous Guardia – Daniela Turco – Joaquim Uriach i Torelló – Manel Vallet Garriga

Benefactors Principals

Elvira Abril – Eulàlia Alari Ballart – Pere Armadàs Bosch – Rosamaria Artigas i Costajussà – Núria Basi Moré – Zacaries Benamiar – Francesc Xavier Carbonell Castellón – Lluís Carulla Font – Joaquim Coello Brufau – Josep Colomer Viure – Josep Daniel i Lluïsa Fornos – Isabel Esteve Cruella – Casimiro Gracia Abian – Jordi Gual i Solé – Ramón Poch Segura – Juan Eusebio Pujol Chimeno – Juan Manuel Soler Pujol

Benefactors

Maria Victoria de Alós Martín – Mahala Alzamora Figueras-Dotti – Gemma Borràs i Llorens – Jordi Capdevila i Pons – David Carrasco Chiva – Oriol Coll – Rolando Correa – Elvira Gaspar Farreras – Pablo Giménez-Salinas Framis – Maite González Rodríguez – Irene Hidalgo de Vizcarrondo – Pepita Izquierdo Giralt – Immaculada Juncosa – Joan Oller i Cuartero – Rafael Pous Andrés – Inés Pujol Agenjo – Pepe Pujol Agenjo – Toni Pujol Agenjo – Olga Reglero Bragulat – Carla Sanfeliu – Josep Ll. Sanfeliu – Marc Sanfeliu – Elina Selin – Jordi Simó Sanahuja – M. Dolors Sobrequés i Callicó – Salvador Viñas Amat

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

